

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ 'Αργυροῦ Μεταλλίου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετήσια δραχμὲς 120. 'Εξά-
μνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
'Αμερικῆς δολλάρια 3.—'Αγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
'Εξάμνησι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

'Αθήναι, 18 Μαΐου 1940

'Ετος 62ον.—'Αριθ. 25

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἔτσι θὰ μπορούσε νὰ καταργήσῃ ἓναν ἄλλο καθηγητὴ καὶ νὰ πραγ-
ματοποιήσῃ μιὰ σημαντικὴ οἰκονο-
μίαν. Μὰ ἐνὸς ἡ Σάρα δὲν ἦταν
παρὰ ἓνα παιδί ἀκόμη, προτιμοῦσαν
νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν γιὰ ὅλες
τὶς δουλειές, τὶς ἐξωτερικὰς καὶ
τὶς ἐσωτερικὰς. Κανεὶς δὲν ἐκτε-
λοῦσε τὶς παραγγελίες μὲ μεγα-
λύτερη ἀντίληψη καὶ ἀκρίβεια.
Τῆς ἀνέθεταν ὡς καὶ νὰ πηγαί-
νῃ νὰ πληρώνῃ καὶ τοὺς διαφό-
ρους λογαριασμοὺς καὶ συγχρό-
νως τὴν ἐθαζαν νὰ ξεσκονίζῃ
καὶ νὰ συγυρίξῃ τὰ δωμάτια κι-
ῆξεραν πὼς τάφηνε πάντα τα-
κτοποιημένα στὴν ἐντέλεια.

Κανέναν δὲν ἐνδιαφερόταν πιά
γιὰ τὶς σπουδές της, κανεὶς δὲν
τὴν ἐδίδασκε πιά τίποτε. Μόνον
τὸ βράδυ, ὅταν ἀποκαμωμένη
ἀπὸ τὰ τρεχάματα καὶ τὶς δου-
λειές ὅλης τῆς ἡμέρας εἶχε λί-
γες ὥρες στὴ διάθεσίν της, μόνον
τότε τῆς ἐπέτρεπαν—καὶ μὲ ἄρ-
κετὴ δυσφορία μάλιστα— νὰ
μπαίνῃ μέσα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ σπου-
δαστήρια, νὰ παίρνῃ μερικὰ βι-
βλία ἀπὸ τὰ πιὸ παλιὰ καὶ νὰ
κάθεται σὲ μιὰν ἄκρην νὰ τὰ δια-
βάξῃ, μόνον τῆς πρὶν πέσῃ νὰ
κοιμηθῇ.

—'Αν δὲν ξαναπερνᾶω πότε-πότε
ἐκεῖνα ποὺ ἔμαθα, συλλογίζεσθαι, στὸ
τέλος θὰ τὰ ξεχάσω ὅλα καὶ θὰ γίνω
ὡς τὴν Μπέκυ. Ἴσως καταντήσω
μάλιστα νὰ ξεχάσω καὶ νὰ γράφω
καὶ νὰ μὴν ξέρω πιά οὔτε πὼς νὰ
μιλάω.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα σημεῖα
τῆς καινούργιας τῆς ζωῆς ἦταν οἱ
σχέσεις της μὲ τὶς παλιές της συμ-
μαθήτριες. Πρῶτα ἦταν τὸ ἰνδαλμὰ

τους, ἡ βασιλίσσά τους καὶ τώρα ἔ-
παυσε πιά σχεδὸν νὰ ὑπάρχῃ γι' αὐ-
τές. Ἦταν τόσο ἀπορροφημένη ἀπὸ
τὴ δουλειά της, ὥστε δὲν τῆς ἔμενε
οὔτε μιὰ στιγμή καιρὸς γιὰ νὰ τοὺς
μιλήσῃ, καταλάβαινε ὅμως κιόλας πὼς
ἡ μὲς Μιντοῖν ἐπιζητοῦσε νὰ τὴν κά-
νῃ νὰ ζῇ μιὰ ζωὴ ἐντελὴς χωριστὴ
ἀπὸ τὰ ἄλλα κορίτσια.

—Εἶναι ἐντελὴς περιττὸν νὰ ἀ-

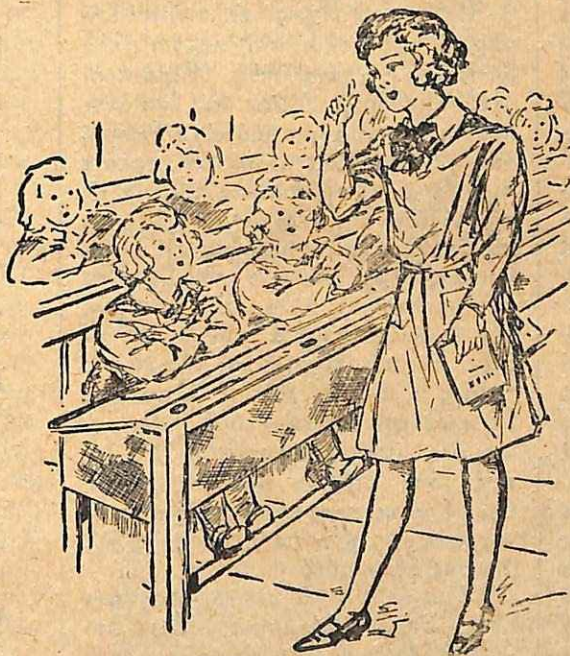
τερα εἶναι νὰ ζῇ χωρία, μιὰ ζωὴ ἀ-
νάλογη μὲ τὴ σημερινή της θέσιν.
'Εγὼ τῆς πρόσφερα ἐδῶ ἓνα ἄσυλο,
κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐγενικὸ καὶ γεν-
ναϊόψυχο ἀπὸ μέρους μου, γιὰτὶ δὲν
εἶχα καμμιά ὑποχρέωση.

Ἡ Σάρα ἦταν πολὺ ὑπερήφανη
γιὰ νὰ καταδεχτῇ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴ
συντροφιά τῶν παλιῶν τῆς συμμαθη-
τριῶν ποὺ ἐδειχναν φανερά τὴ στενο-
χώρια τους, ὅποτε τύχαινε νὰ τὴν
συναντήσουν. Οἱ περισσότερες
ἀπὸ τὶς οἰκότροφες τῆς μὲς Μιν-
τοῖν ἦταν κορίτσια χωρὶς καμ-
μιὰ γενναιοφυχία. Ἦταν μαθη-
μένες στὴν ἀνετη ζωὴ, στὰ πλού-
τη, στὰ ὠραῖα φορέματα, καὶ
καθὼς τὰ φορέματα τῆς Σάρας
ἀρχισαν νὰ λυώνουν καὶ τὰ πα-
πούτσια της νὰ τρυποῦν, καθὼς
τὴν ἐβλεπαν νὰ τρέχῃ φορτωμέ-
νη μ' ἓνα καλάθι στὸν μπακά-
λη, ὅποτε τύχαινε νὰ εἶναι βια-
στικὴ ἢ μαγεύσασα, νόμιζαν πὼς
ἂν τῆς μιλοῦσαν θὰ ξέπεφταν,
ὅπως ἂν μιλοῦσαν σὲ κανένα δου-
λάκι τῆς κουζίνας.

—Ὅταν συλλογίζομαι πὼς
ἦταν ἡ πριγκίπισσα μὲ τὰ ἀδα-
μαντωρυχεῖα! ἔλεγε ἡ Λαβίνια.
Τώρα κατάντησε χειρότερη ἀπὸ
σκιάχτρο. Κι' εἶναι στ' ἀλήθεια
ἀνυπόφορος ὁ τρόπος ποὺ κοι-
τάζει κανέναν. Σὲ βλέπει κατὰμ-
ματα, σὰν νὰ θέλῃ νὰ διαβάσῃ
μέσα στὸ μυαλό σου.

—Αὐτὸ εἶναι σωστό, εἶπε ἡ
Σάρα ὅταν τῆς μεταβίβασαν αὐτὰ τὰ
λόγια. Αὐτὸς εἶναι πραγματικὰ ὁ σκο-
πὸς μου ὅταν κοιτάζω μερικοὺς ἀν-
θρώπους. Προσπαθῶ νὰ καταλάβω τί
ἔχουν μέσα στὸ μυαλό τους.

Ἡ ἀλήθεια ὡστόσο ἦταν πὼς μὲ
τὸ νὰ παρακολουθῇ ἡ Σάρα τὰ φερ-
σίματα καὶ τὶς κινήσεις τῆς Λαβίνιας
τὴν ἐμπόδιζε πολλὰς φορὲς ἀπὸ τοῦ
νὰ παίξῃ καμμιά φάρσα, εἰς βάρος
της. Καὶ ἀσφαλῶς ἡ Λαβίνια θὰ εἶχε

«Ἡ Σάρα ἔκανε γαλλικὰ στὶς μικρές».
(Σελ. 218, στ. α').

νακατεῦεται μὲ τὶς μαθήτριάς μας,
ἔλεγε ἡ μὲς Μιντοῖν. Τὰ κορίτσια συγ-
κινούνται πάντοτε ἀπὸ κάτι τέτοια
ρωμαντικὰ περιστατικά, καὶ ἂν ἡ
Σάρα ἀρχίσῃ νὰ πλάθῃ μὲ τὴ φαν-
τασία της κανένα τέτοιο μελοδραμα-
τικὸ μυθιστόρημα καὶ βάζει μέσα καὶ
τὸν ἑαυτὸ της γιὰ ἥρωίδα, θ' ἀρχί-
σουν νὰ τὴν λυποῦνται, νὰ τὴν νομί-
ζουν θύμα, κι' αὐτὸ θὰ κάνῃ κακὴ
ἐντύπωση στὴν πελατεία μας. Καλὸ-

συχνά μεγάλη διάθεση να παίξει κανένα άσχημο παιχνίδι στο παλιό καμάρι του σχολείου.

Η Σάρα όμως δεν άνακατευόταν σε τίποτε απ' όλα αυτά. Δούλευε σκληρά, έβγαине με τη βροχή κουβαλώντας βαρεία καλάθια και πελώρια δέματα, έκανε γαλλικό μάθημα στις μικρές που την παίδευαν με τις άταξιες τους και την άφηρημάδα τους. Τά φορέματά της όσο περνούσε ο καιρός, τόσο πάλιωναν, έτσι που στο τέλος ή μίς Μιντοίν είπε στη Σάρα ότι απ' εδώ κι έμπρός θα έτρωγε κάτω στην κουζίνα μαζί με τις υπηρέτριες. Κανείς δεν ένδιαφερόταν ούτε φρόντιζε γι' αυτήν, ή καρδούλα της ήταν φουσκωμένη από τη λύπη και δεν μπορούσε να ξεχειλίσει, μα δεν έρριχνε την υπερηφάνειά της και ούτε φάνέρωνε σε κανένα τον πόνο της.

— Οι στρατιώτες δεν παραπονιούνται, έλεγε σφίγγοντας τα δόντια της. Δεν θα παραπονιέθω λοιπόν ούτε εγώ. Θα λέω πως είμαι στον πόλεμο και πρέπει να βαστήξω ως το τέλος!

Όσο όσο παρ' όλο τον ήρωισμό που έδειχνε αυτό το παιδί δεν θάντεχε ως το τέλος μέσα στη φοβερή έγκατάλειψη όπου βρισκόταν, αν δεν είχε τρεις φίλες για να την υποστηρίξουν και να την βοηθήσουν. Η πρώτη, πρέπει να το πούμε φανερά, ήταν ή Μπέκυ. Από την πρώτη νύχτα που πέρασε ή Σάρα μες στη σοφίτα ένοιωθε κάποιον κουράγιο όταν συλλογιζόταν πως από το άλλο μέρος του λεπτού μεσότοιχου ήταν ένα άλλο παιδί ολομόναχο και έγκαταλειμένο σαν κι' αυτήν. Η Μπέκυ κι' ή Σάρα δεν είχαν πολύ καιρό να βλέπουνται στο διάστημα της ημέρας. Κάθε μια είχε τη δουλειά της, και αν τύχαινε να τις δει κανείς να χάνουν τον καιρό τους κουβεντιάζοντας, θα είχαν ν' άκούσουν φωνές και μαλλώματα άγρια.

— Μη με ξεσυνερίζετε, μίς, της είχε μουρμουρίσει ή Μπέκυ από το άλλο πρωτό, μη σας κακοφανή αν δεν σας μιλώ όπως πρέπει, γιατί αν σας μιλώ όπως στις άλλες δεσποινίδες θα με μαλλώσουν. Τό ξέρετε πως θέλω πάντα να σας λέω «ευχαριστώ» ή «με συγχωρείτε» όταν σας δίνω ή σας ζητάω τίποτε, μα θα με κοροϊδέσουν και θα μου πουν πως χάνω τον καιρό μου.

Μόλις ξημέρωνε ή Μπέκυ έρχόταν σιγά σιγά κι' άθόρυβα στη σοφίτα της Σάρας, της κούμπωνε τα φορέματά της και την βοηθούσε όπως μπορούσε για να έτοιμασθί, πριν κατεβή κάτω και άνάψη τη φωτιά της κουζίνας. Και κάθε βράδυ ή Σάρα άκου-

γε πάντα το δειλό χτύπημα στην πόρτα της που την είδοποιούσε πως ή μικρή καμαριέρα της ήταν έτοιμη και πρόθυμη να την βοηθήσει σ' ό,τι την χρειαζόταν. Τις πρώτες βδομάδες της μεγάλης λύπης της ή Σάρα ήταν τόσο συντετριμμένη και θλιμμένη, που δεν είχε άρρος να μιλήσει και τα δυο κορίτσια δεν έμεναν παρά λίγη ώρα μαζί. Η Μπέκυ ήταν άρκετά διακριτική ώστε να καταλαβαίνει πως όταν είναι κανείς πάρα πολύ λυπημένος προτιμάει να βρίσκεται μοναχός του.

Η δεύτερη από τις φίλες που παρηγορούσαν τη Σάρα ήταν ή Έρμίννα. Πέρασε όμως άρκετους καιρούς όπου να καταλάβει ποιά ήταν ή άποστολή της.

Όταν ή Σάρα άρχισε σιγά-σιγά να συνέρχεται και να νοιώθει κάποιον ένδιαφέρον για τη ζωή, θυμήθηκε πως είχε ξεχάσει ολότελα την Έρμίννα. Μέσα σ' αυτά τα χρόνια που είχαν ζήσει μαζί στο σχολείο είχαν γίνει στενές φίλες, μα ή Σάρα είχε πάντα την έντύπωση πως ήταν πολύ μεγαλύτερή της.

Η Έρμίννα δίχως άλλο ήταν ένα κορίτσι με πολύ καλή καρδιά αλλά με πολύ λίγη αντίληψη. Είχε προσκολληθεί στην Σάρα σαν ένα άνυπεράσπιστο πλάσμα που είχε άνάγκη από βοήθεια και προστασία, έφερνε στη Σάρα τα μαθήματά της για να της τα εξηγήσει, έρχόταν να της πει παραμύθια και ρουφούσε τα λόγια της και μόλις τελείωνε της ζητούσε να της πει κι' άλλο. Η ίδια όμως δεν γνώριζε καμιά ιστορία, δεν ήξερε να πει τίποτε και την έπιανε τρόμος ν' άνοίξει βιβλίο. Ήταν από τα πρόσωπα εκείνα που ξεχνάει κανείς στις στιγμές της μεγάλης του λύπης, τόσο μάλλον που στη στιγμή της μεγάλης συμφοράς ή Έρμίννα έτυχε να έχη πάλι στο σπίτι της για μερικές έβδομάδες.

Έτσι ή Έρμίννα δεν συναντήθηκε με τη Σάρα παρά άρκετον καιρό άργότερα, όταν γύρισε πίσω στο σχολείο. Τη βρήκε στη σκάλα, να κατεβαίνει στο σιδηρωτήριο, φορτωμένη με μία κόφα γεμάτη άσπρόρουχα για σιδέρωμα. Η Σάρα ήταν χλωμή κι' αδύνατη, δεν έμοιαζε σε τίποτε με τη Σάρα την παλιά και φορούσε το παλιό και κοντό βελουδένιο φόρεμά της που άφηνε να φαίνονται τα μακρυά και αδύνατα πόδια της πάνω από τα γόνατα.

Η Έρμίννα δεν είχε καμιά έτοιμότητα και μόλις άντίκρουσε τη Σάρα έσάστισε και δεν ήξερε τι να πει.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

[Ο Ναπολέων Λαπαθιώτης, παλιό άγαπητό μου Διαπλάσπουλο—είχε το ψευδώνυμο Αίθρη—ποιητής και τότε, ποιητής και σήμερα, αλλά πραγματικώς έσοχος, έξέδωσε σ' ένα μεγάλο βιβλίο την «πρώτη έπιλογή» των «Ποιημάτων» του. Από τη θαυμασία αυτή συλλογή, που όλη δεν είναι βέβαια νέα παιδιά, άναδημοσιεύω παρακάτω το «Α η θ ό ν ι», που αυτό είναι. Σ. τ. Δ.].

Τ' ΑΗΔΟΝΙ

Κάποιον βραδάκι του Μαγιού μες στη χρονιά κρυμμένο, —το πιό μονάχο της χρονιάς κι' ίσως το πιό θλιμμένο,

την ώρα που έτοιμάζονταν να κοιμηθούν οι κλώνοι, δίχως αίτια, ξαφνικά, τρελλάθηκε τ' αηδόνι!

Πολλές φορές άναγεργοί στον πλάτανο άποκάτου, άκούγαμε τις τριλλίες του και τα πιπίσματά του.

συχνά πάλι, γυρίζοντας, τις ώρες που βραδυάζει τ' άκούσαμε, τις πιό γλυκές στροφές του ν' άραδιάζει:

μα σαν εκείνη τη βραδυά, σ' έκεινο το πλαϊνί, τέτοιο τραγούδι έώφρενο, ποτέ δεν είχε κάνει...

Κι' όπως τραβούσα άπόωρα, στη μοναξιά του δρόμου, άναπολώντας μυστικά, δεν ξέρω ποιόν καϊμό μου,

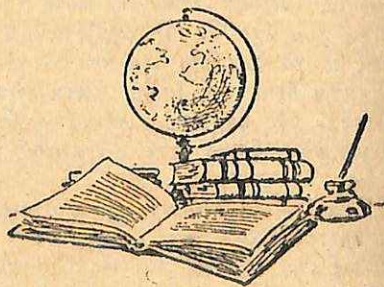
—πουλάκι του μεσονυχτιού, πουλάκι της έρήμου, ήρθ' ή φωνή σου, σύχαχα, και πήρε την ψυχή μου...

Κι' ήταν ή νύχτα διάφανη, κι' έλαμπε άγάλια ή πούλια· είχαν σωπάσει από νωρίς, τ' άλλα τα νυχτοπούλια,

και μες απ' τ' άστρα τα νωθρά, που φέγγαν σά βελούδα, όλ' ή νυχτιά, παθητικά, σου φώναζε: Τραγούδα!

Κι' ήμουν κι' εγώ και σ' άκούγα, χωρίς να σε χορταίνω, Τό βράδυ που τρελλάθηκες, πουλάκι άγαπημένο...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Άγαπητοί μου,

ΟΤΑΝ τό τραίνο, τα μεσάνυχτα της Κυριακής του Πάσχα, στάθηκε στη Θεσσαλονίκη και βγήκα στην έξωστη, άνάμεσα στην κόρη μου και στην κ. Άνδρεάδη που συνταξιδεύαμε, είδα εκεί έξω πολλούς που μάς περίμεναν για να μάς χαιρετήσουν. Άποσπάσθηκε ένας απ' αυτούς και μου έπρόσφερε μία άνθοδέσμη εκ μέρους του κ. Δημάρχου. Ο ποιητής κ. Βαφόπουλος, που τον γνώριζα, μου παρουσίασε τους άλλους άντιπροσώπους—της Ένώσεως των Συντακτών, των Λογοτεχνών και καθεξής. Αποβιβάσθηκαν, φωτογραφηθήκαμε, και με το δημαρχικό αυτοκίνητο, που ήλθε να μάς πάρει, πήγαμε στο ξενοδοχείο που θα μέναμε, στο «Μεντιτεράνεον». Σε λίγο κοιμόμουν στην κάμαρά μου... μα, καθώς. Κι' όταν σηκώθηκα το πρωί κι' άνοιξα τη διπλή μπαλκονόπορτα, είδα μπροστά μου την ωραιότερη ίσως Θεσσαλονίκη: την προκυαία της, την άπέραντη θάλασσά της και, στο βάθος, μόλις δραιή μέσ' στην πρωινή καταχνιά, την κορυφή του θείου Όλύμπου!

Πολύ συμπληθητική πόλη ή μακεδονική πρωτεύουσα, και δίκαια την ονομάζουν «νύμφη του Θερμαϊκού». Ωραίοι δρόμοι, ωραία σπίτια, θαυμάσιες εκκλησίες, πολλά μνημεία—πάντα ο Λευκός Πύργος το πιό γνώριμο—και ζωηρή κίνηση. Δυστυχώς δεν μπόρεσα να τό ιδώ όλα. Μόνο δυο ημέρες θα έμενα κι' είχα να κάμω πολλά. Την Τρίτη, από τις δέκα το πρωτό ως τις δώδεκα, που θα ήμουν έλεύθερος, είχαμε συμφωνήσει με τον κ. Πέτρο Άξιώτη, τον δικηγόρο και συγγραφέα—τον καλό φίλο που δεν μάφησε στιγμή όσο ήμουν στην πόλη του—να κάμουμε μία περιοδεία ανά τάξιθέατα, Άγιο Δημήτριο, Άγία Σοφία, παλιό Θεσσαλονίκη και καθεξής. Άλλά μία ραγδαία κι' άδιάκοπη βροχή έματάινε την έκδρομή, κι' άλλες ώρες δεν είχα, γιατί την έπομένη έπρεπε να φύγω.

Τό μεσημέρι της Δευτέρας του Πάσχα έκαμα μία σύντομη όμιλία από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό όπου διευθυντής, όμιλητής και υπάλληλοι με υπεδέχθηκαν με την τιμητικώτερη έγκαρδιότητα. Με φωτογράφησαν μάλιστα καθώς μιλούσα μπροστά στο μικρόφωνο. Έτσι οι Θεσσαλονικείς,

πριν με ιδούν, άκουσαν τη φωνή μου. Από το Σταθμό πήγα στο Διοικητήριο και στο Δημαρχείο, νάφηση το έπισκεπτήριό μου, και τάπόμενα, από τις πέντε ήμουν στο θέατρο «Παλλάς», όπου ή κ. Άνδρεάδη θα έπαιζε τον «Ποπολάρο» μου. Εκεί με πρωτοείδαν οι Θεσσαλονικείς που είχαν κατακλύσει την πλατεία, τα θεωρεία και το υπερώ. Όσο παιζόταν ή πρώτη πράξη, ήμουν κρυμμένος στα παρασκήνια. Όταν έπεσε ή αυλαία και ξανάνοιξε, βγήκα στη σκηνή. Ποτέ στη ζωή μου δεν άκουσα τόσο θερμά και παρατεταμένα χειροκροτήματα! Ευχαρίστησα με λίγα λόγια το ευγενικό και φιλόμυσο αυτό κοινό. Κι' έπειτα άνέβηκα σ' ένα θεωρείο, να παρακολουθήσω τις άλλες τρεις πράξεις του έργου μου. Τότε, που λέτε, έγινε το πιό συγκινητικό: Σ' ένα διάλειμμα, ενώ στεκόμουν στην είσοδο του θεωρείου, όπου πολλοί με πλησίαζαν και με χαιρετούσαν, μ' έπλησίασε κι' ένας σεμνός νέος, που μου έτεινε το χέρι του λέγοντάς μου δυνατά: «Σας χαιρετώ εκ μέρους της γαλαρίας». Κι' ένω τον άντιχαιρετούσα ευχαριστώντας, τό υπερώο δάκρυο—ή φοιτητική νεολαία, ή έργατική, ο λαός—χειροκροτούσε ζωηρά. Σας βεβαιώ πως ή εκδήλωση αυτή με συγκίνησε περισσότερο από κάθε άλλη.

Η άπογευματινή παράσταση του «Ποπολάρου» ήταν, να πούμε, άνεπίσημη. Η βραδυή ήταν ή έπίσημη. Την παρακολούθησαν από τα θεωρεία τους ο ύπουργός - διοικητής κ. Κυρίμης, όλες οι άλλες άρχές, και από την πλατεία τό άνθος της πρωτεύουσας κοινωνίας. Μα και πάλι τό υπερώο κατάμεστο από νεολαία και λαό. Μου έγινε ή ίδια θερμή κι' έγκάρδια υποδοχή στο πρώτο διάλειμμα, ξαναμίλησα απ' τη σκηνή, και παρακολούθησα την έπίλοιπη παράσταση από το θεωρείο του κ. Υπουργού-Διοικητή, που μου έκαμε την τιμή να με κρατήσει κοντά του. Μια από τις ωραιότερες έντυπώσεις μου από τη Θεσσαλονίκη, είναι κι' ο λαμπρός αυτός άνθρωπος που λέγεται Γεωργιος Κυρίμης. Τί μορφή, τί ήθος, τί όμιλία, τί ένδιαφέρον για θέατρο και για κάθε τί πνευματικό! Μου είπαν πως ήταν πρώτα στρατιωτικός· αλλά μοιάζει με καλλιτέχνη. Κι' αυτό τό λέει όλα.

Ο χώρος μου. βλέπω, τελείωσε, κι' έχω άκόμα να σας πώ για την δεξίωσή μου στο Πανεπιστήμιο, για τό γεύμα που μου έκαμαν οι Θεσσαλονικείς λογοτέχνες, και για τα Διαπλάσπουλα που έγνώρισα. Πρέπει λοιπόν να σας γράψω άκόμη μία... Θεσσαλονικιώτικη έπιστολή.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

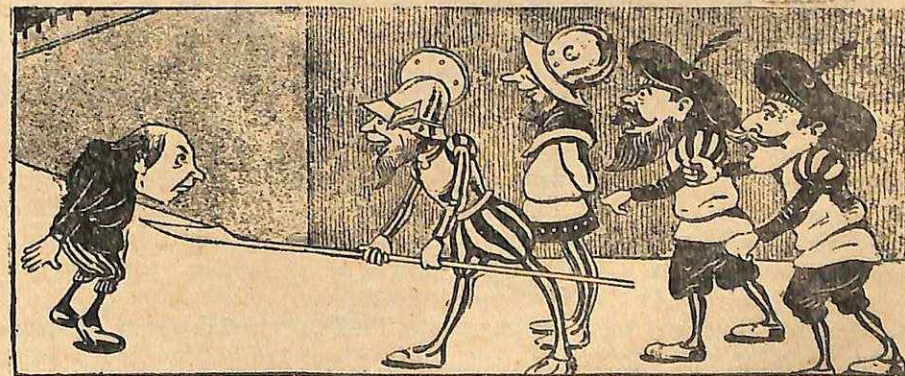
ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3.

Άλλά ποιός ήταν αυτός ο Κίτσος; Ένας άσχημος νάνος, καμπούρης, γελοίος. Και πήγε στο παλάτι, ζητώντας να ιδί τον βασιλιά και... να τον γιατρέψει. Οι φρουροί θέλησαν να τον διώξουν.

—Μά είσαι γιατρός; τον ρώτησαν οι παλατιανοί.

—Όχι, άποκρίθηκε ο Κίτσος· γιατρός δεν είμαι· μα για την άρρώστεια του βασιλιά μας δεν χρειάζονται γιατροί.

—Παρά τί χρειάζονται;

—Άνθρωποι σαν και μένα.

—Μά, επιτέλους, τί είσαι σύ;

—Με βλέπετε: ένας τόσος - δα καμπουράκος. Δεν σας γεμίζω τό μάτι, ε;

— Πολύ θάρρος επήρες. Δεν μ'ας αδειάζεις τη γωνιά ;
— Εγώ, σ'ας είπα, θέλω να ιδώ το βασιλιά !
— Άντε από δω, γελοῖτε !
— Μὰ ἴσα ἴσα ἐπειδὴ εἶμαι γελοῖος θὰ κάμω τὸν πολυχρονεμένο μ'ας βασιλιά να γελᾷ. Ποιὰ εἶναι ἡ ἀρρώστεια τοῦ ; Ἡ μελαγχολία. Ἐτσι λέει ὁλος ὁ κόσμος. Λοιπὸν ἐγὼ θὰ τοῦ τὴ διώξω.

— Ἀλλὰ πρῶτα θὰ σὲ διώξουμε μεῖς. Ἐλα, λίγα λόγια ! Ἄν δὲν μ'ας δείξης στὴ στιγμή τὴν καμπούρα σου, θὰ βάλουμε τοὺς στρατιῶτες νὰ σὲ πετάξουν ἔξω μὲ κονταριές !

Ἄλλὰ ὁ Κίτσος ἐπέμενε. Κι' ἀντὶ νὰ τοὺς δείξῃ τὴν καμπούρα του, δηλαδὴ νὰ κάμῃ μεταβολή, στεκόταν ἐκεῖ μπροστὰ στοὺς παλατιανούς, καὶ τοὺς ἔλεγε, καὶ τοὺς παρακαλοῦσε καὶ τοὺς φοβέριζε :

— Ἄν δὲν μ'αφήσετε, θὰ τὸ μετανιώσετε ! Ἄν μὲ διώξετε, ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ καλὰ ὁ πολυχρονεμένος. Δὲν τὸν ἀγαπᾶτε λοιπὸν ; Τὸ κακό του θέλετε ; Τί παλατιανοὶ εἴσατε σεῖς ;

Οἱ παλατιανοὶ ἔχασαν τὴν ὑπομονή. Κι' ἐτοιμάζονταν νὰ διατάξουν τοὺς στρατιῶτες, νὰ ἐπέμβουν, ὅταν ὁ βασιλιάς Πάντζαρος ὁ Α', πού περνοῦσε ἀπὸ τὴ διπλανὴ σάλα, ἄκουσε τὴ φασαρία καὶ φώναξε μὲ θυμὸ :

— Ἐ, τί γίνεται κεῖ ἔξω ; Ποιὸν διώχνετε καὶ δὲ φεύγει ; Ἄς ἔρθῃ ἓνας γρήγορα νὰ μοῦ πῇ ! Δὲν σ'ας εἶπα νὰ μὲ ρωτᾶτε γιὰ ὅ,τι κάνετε ; Κακοκέφαλοι, στραβόβυλα, τενεκέδες, χαμένοι !

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΤΥΧΟΣ ΚΑΙ ΤΥΧΕΡΟΣ

ΛΑΪΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Τὸν παλιὸ καιρό, ζοῦσαν δύο ἀδελφοί, ὁ πιδ μικρὸς ἦταν τόσο ἀτυχός, πὺ δὲν ἔπαιρνε ἄλλο, μὲ ὅ,τι ἐμπόριο καταπιανότανε ζημιονότανε. Ἐτσι λίγο λίγο ἔχασε ὅλα του τὰ κεφάλαια καὶ κατάντησε μεροκαματιάρης.

Ἡ κακοτυχία ὅμως καὶ πάλι δὲν ἔλειψε ἀπὸ κοντὰ του, τὰ μεροκάματα του ἦταν. πότε ἓνα τὴν βδομάδα καὶ σπάνια δύο, γι' αὐτὸ στὸ σπιτί του εἶχε ἀχώριστους συντρόφους τὴν πείνα καὶ τὴν γύμνια.

Ὁ ἄλλος ἀδελφὸς ὁ μεγαλύτερος, εἶχε μιλήσει μὲ τὴν Τύχη του, ὅπως λέει ὁ λόγος, ὅ,τι καὶ ἂν ἔκανε, πάντα ἐκέρδιζε κι' ἔτσι ἀπόκτησε ἀμέτρητο βίος.

Κάποτε, πὺ βαρέθηκε τὰ τόσα κέρδη καὶ πλοῦτη του, ἔγραψε γράμμα στὴν Τύχη του, νὰ πᾶψῃ πᾶ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ φροντίσῃ γιὰ ἄλλους φτωχοὺς.

Μόλις τὸ τελείωσε βγήκε στὴν ξύθυρα του νὰ βρῇ κανέναν ἀνθρώπο νὰ τὸν πληρώσῃ νὰ τὸ πᾶψῃ. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή εἶδε τὸν ἀδελφὸ του νὰ περνᾷ, τὸν φώναξε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐσύ, κακότυχος, ἔτσι κι' ἔτσι καμμιὰ δουλειὰ δὲν ἔχεις, πάρε τοῦτο τὸ γράμμα νὰ τὸ πᾶς τῆς Τύχης μου, πάρε ἀκόμη κι' ἓνα φλωρί γιὰ τὸν κόπο σου καὶ ἄμα γυρίσῃς θὰ σοῦ δώσω κι' ἄλλα τέσσερα.

Δὲν στέλνει κανέναν ἄλλον, τοῦ ἀπάντησε ὁ μικρός, γιὰτὶ ἐγὼ καθὼς εἶμαι ἀδυνατισμένος καὶ ξελιγωμένος ἀπὸ τὴν πείνα, δὲν ἔχω πόδια γιὰ τέτοιο δρόμο, μὰ καὶ δυνα-

μωμένος νὰ ἤμουν, δὲν θὰ σοῦκανα τὸν δόλο.

Ὅταν ὅμως μπήκε σπιτί του καὶ βρῆκε τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του πεινασμένα, καὶ αὐτὸς δὲν τοῦς πῆγε οὔτε ψωμί, μετάνιωσε πὺ ἀνῆλθε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἀδελφὸ του καὶ ἔχασε τὰ πέντε φλωριά καὶ ξαναγύρισε σ' ἐκεῖνον τρέχοντας.

Δὸς μου, τοῦ λέει, τὸ γράμμα, καὶ ξεκινᾷ τὴν ἀμέσως νὰ τὸ πᾶω στὴν Τύχη σου.

Ὁ μέγας πὺ τὸν καλοδέχτηκε τοῦ τῶδωσε πρόθυμα καὶ ἀντὶ νὰ καρτερᾷ τὸν γυρισμὸ του γιὰ νὰ τὸν πληρώσῃ, ἐμέτρησε ἀπάνω στὸ τραπέζι σαράντα φλωριά, καὶ δείχνοντάς τα τοῦ εἶπε :

Νὰ πάρτα γρήγορα, τώρα πὺ εἶμαι στὴν καλὴ μου, κι' ἄλλοτε πολλές φορές θέλησα νὰ σὲ βοηθήσω, μὰ κάτι λὲς καὶ μοῦ κρατοῦσε τὸ χέρι καὶ δὲν μ'ἄφινε νὰ τὸ κάνω. Μετάξω νὰ ψωνίσῃς, νὰ καλοφᾶς σὺ καὶ οἱ δικοί σου καὶ αὐριο πᾶς γιὰ τὴν δουλειὰ μου.

Ὁ μικρὸς παίρνοντας τὸ γράμμα καὶ τὰ φλωριά, ἔτρεξε στὴν ἀγορά, ψώνισε πολλὰ φαγώσιμα, τὰ πῆγε χαροῦμενος στὸ σπιτί του καὶ καλόφαγε μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ μὲ τὰ παιδιὰ του.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ, ξεκίνησε καρδαμωμένος γιὰ τὸ θέλημα τοῦ ἀδελφοῦ του. Περπάτησε πολλές ἡμέρες, ὡς πὺ ἔφτασε στὸ μέρος πὺ ἦταν οἱ Τύχες τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκεῖ βρῆκε τὴν Τύχη τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς ἔδωσε τὸ γράμμα.

Ἐκεῖνη σὰν τὸ διάβασε τοῦ εἶπε θυμωμένα :

— Νὰ πῆς τοῦ ἀδελφοῦ σου, νὰ

μ' ἀφήσῃ ἡσυχὴ καὶ νὰ κοιτάξῃ τὴ δουλειὰ του, εἶναι δικὸς μου λογαριασμός τί θὰ κάνω, συμβουλὲς δὲν δέχομαι ἀπὸ κανένα. Καὶ τὸν ἔδιωξε.

Φεύγοντας ἀπ' αὐτὴν σκέφθηκε νὰ ἰδῇ καὶ τὴν δική του Τύχη καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ πᾶψῃ νὰ τὸν κατατρέχῃ καὶ νὰ τὸν ἄφινε νὰ δουλεύῃ τρεῖς-τέσσερις φορές τὴ βδομάδα, γιὰ νὰ τρώῃ λίγο ψωμάκι μὲ τὸ σπιτί του.

Ὅταν τὴν ἀντίκρυσε, τὴν εἶδε καθισμένη σ' ἓνα ντιβάνι νὰ παίζει μ' ἓνα βιολί.

Τί θέλεις, τοῦ λέει μὲ ἄγρια φωνή, καὶ ἤλθες ἔδω ; ὅσο καὶ νὰ μὲ παρακαλέσῃς, ἐγὼ δὲν θ' ἀλλάξω. Νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος, πὺ κουρασμένη ἀποκοιμήθηκα λίγο καὶ πρόλαβε ὁ ἀδελφός σου καὶ σοῦδωσε τὰ σαράντα φλωριά, γιὰτὶ ἂν ἤμουν ξύπνια, δὲν θὰ τὸν ἄφινε νὰ σοῦ κάνῃ ἓνα τόσο μεγάλο καλὸ.

Ἐλα, φύγε τώρα ἀπὸ μπρός μου καὶ μάθε πὺς ὅ,τι γράφει τὸ δεφτέρι μου γιὰ σένα δὲν ξεγράφεται.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μάλιστα, παιδί μου. Ἀλλὰ γιὰτὶ μοῦ γράφει ἀντὶ νὰ ἔλθῃ ; Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί λέει. Καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ :

« Ἀγαπητέ μου Χελδρόνη.

Σήμερα τὸ πρωτὶ βρῆκα τὸν καπετάν Ἀντρέα καὶ φεύγομε ἀμέσως μαζὺ γιὰ τὸ Πιρμεζώ, κι' ἀπὸ κεῖ τὸν σιδηρόδρομο γιὰ τὸ Ἀλγέρι στὴν Βάτη. Ὡς φαίνεται τὴν περασμένη βδομάδα φένηκε ἓνα λιοντάρι μαῦρο κατὰ τὰ μέρη τῆς Λαμπέας ὅπου τ' ἀκοῦν νὰ μουγκρίζῃ ὅλη τὴ νύχτα τρομακτικά. Εἶναι μιὰ πρώτη τάξεως εὐκαιρία πὺ δὲν ἐννοῶ νὰ χαθῇ. Ἐέρεις τί πᾶ νὰ πῇ λιοντάρι μαῦρο ! Δὲν βρίσκεις συχνὰ μαῦρα λιοντάρια στὸ Ἀλγέρι. Μόλις λοιπὸν κανονίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας μὲ τὸ λαμπρὸ αὐτὸ υποκείμενο, δηλαδὴ τὸ πολὺ ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες, θὰ γυρίσω γρήγορα-γρήγορα γιὰ νὰ βαστῶ τὴν ὑπόσχεσί μου, νὰ λογαριαστῶ δηλαδὴ καὶ μὲ τὸ λιοντάρι σας. Καλὴν ἀντάμωσιν.

Ὅλους αὐτοῦ φίλῳ

Ὁ παλιὸς φίλος σου

Θωμᾶς Καστέρας

— Κρίμα ! εἶπε ὁ κύρ Χελδρόνης διπλώνοντας τὸ γράμμα τοῦ Θωμᾶ

Καστέρα. Καὶ ἐγὼ χαϊρόμουνα τόσο πολὺ σὰν ἔρρνα μπροστὰ μου, πὺς ἔφαγα θὰ σ'ας ἔβλεπε νὰ τὸν περιμένετε δῶ. Ἄς εἶναι ! δὲν πειράζει, μικρὸ τὸ κακό. Μὰ γιὰτὶ δὲν τρώτε, παιδιὰ μου ;

Δὲν πεινῶ πιά, εἶπε ὁ Γιάννης καταλυπημένος.

Πά ! πά ! τί ἀπελπίζεστε ἔτσι ; Δεκαπέντε μέρες περνοῦν γλήγορα. Ἐπειτα ἐγὼ θὰ γράψω στὸν κύρ Καστέρα, πὺς εἶστε δῶ καὶ τὸν περιμένετε. Νὰ ἰδῇτε αὐτὸ θὰ τὸν κάνῃ νὰ γυρίσῃ γρηγορώτερα.

Γιὰτὶ νὰ ἐνοχληθῇτε ; Καλύτερα νὰ πᾶμε μεῖς νὰ τὸν βροῦμε.

Γιὰ ποιὸν λόγο ;

Κι' ἂν ὁ θεὸς μας ἀλλάξῃ γνώμην ; ἂν δὲν σκοτώσῃ τὸ μαῦρο λιοντάρι ὅσο γλήγορα ἐλπίζει ; ἢ ἂν τόχῃ καί . . .

Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεστε πὺς ἀπὸ δῶ ὡς τὴν Βάτη εἶναι τὸ λιγώτερο τριῶν ἡμερῶν δρόμος, χωρὶς νὰ σταματήσῃ κανεὶς πούθενά ; Τοῦ κάκου ἐπέμενε ὁ κύρ Χελδρόνης. Ὁ Γιάννης ἐπέμενε καὶ αὐτὸς τόσο πὺς ὁ οἰκοδεσπότης πειράχτηκε λίγο μὲ τὴν ἐπιμονή του, ἀλλὰ περισσότερο ἀκόμη τοῦ ἔκανε ἐντύπωση τὸ θάρρος τοῦ μικροῦ καὶ τὸν συνεκίνησε ἡ ἀγάπη πὺς εἶχε στὸν θεὸ του.

Παραδέχθηκε λοιπὸν νὰ φύγουν τὰ παιδιὰ καὶ ἀφοῦ τοὺς γέμισε τὰ σακκούλια τοὺς μὲ πολλὰ φαγώσιμα, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ ἂν εἶχαν λεπτὰ ἢ ὄχι, τοὺς ἔβγαλε τὸ εἰσιτήριο τοῦ σιδηρόδρομου γιὰ τὸ Περριγὼ καὶ τὸ Ἀλγέρι.

Καλὰ, καλὰ, εἶπε στὸν Γιάννη πὺ τὸν εὐχαριστοῦσε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια γιὰ τὴν καλωσύνη πὺ τοὺς ἔδειχνε, ὁ θεὸς σας θὰ μοῦ τὰ δώσῃ ἀργότερα. Κ' ἔπειτα ἐγὼ τοῦ χρωστᾷ καὶ καὶ καὶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΕ'

Τὰ δάνεια εἶναι καλὰ ἄποτε.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἡ κυρὰ Ποτελοῦ μπαίνοντας στὸ ξενοδοχεῖο της, εἶδε μπροστὰ της τοὺς τρεῖς μικροὺς μὲ τὸν Πιστὸν Ἀλῆ καὶ τὸν φλύαρο παπαγάλο, τὰ ἔχασε.

Ὁ Γιάννης διηγήθηκε μὲ ὅλες τίς λεπτομέρειες πὺ πῆγαν καὶ πὺ στάθηκαν, καὶ ἡ κυρὰ Ποτελοῦ τὸν ἄκουε ὅλη αὐτή :

Καὶ τώρα τί λὲς νὰ κάνῃς ; ρώτησε τὸν Γιάννη, ὅταν αὐτὸς τελείωσε.

Θὰ τραβήξουμε στὴ Βάτη νὰ βροῦμε τὸν θεὸ μας.

Μὰ παιδάκι μου, πὺ θ' ἄβρης τὰ χρήματα πὺ σοῦ χρειάζονται μιὰ κι' ἀφήσες νὰ σοῦ κλέψουν ὅ,τι εἶχες ;

Ναί βέβαια, εἶπε ὁ Γιάννης,

ἀλλ' ὅπως τὰ οἰκονομήσαμε γιὰ νὰ πᾶμε στὸ Τλέμκεν ἔτσι θὰ τὰ βροῦμε καὶ τώρα γιὰ νὰ πᾶμε στὴ Βάτη.

Χαρὰ σὲ σένα, παιδάκι μου, φτοῦ σου νὰ μὴ βασκαθῇς, εἶπε ἡ κυρὰ Ποτελοῦ θαυμάζοντας τὴν ἐπιμονή καὶ τὴν πεποίθηση τοῦ Γιάννη ὅτι θὰ τὰ βγάλῃ πέρα.

Ὁ Γιάννης ὅμως εἶχε τὸ λόγο του πιστεύοντας τόσο πολὺ πὺς θὰ τὰ καταφέρῃ. Στὸ σιδηρόδρομο ἐκεῖ πὺ καθόταν συλλογισμένος καὶ στενοχωρημένος γιὰτὶ δὲν εἶχε χρήματα νὰ πᾶν νὰ βροῦν τὸ θεῖο τους, ὁ Φραγκίσκος σκέφθηκε ἓνα σι' ἀλήθεια ἡρωϊκὸ φάρμακο, καὶ μὲ φωνὴ πὺ τὴν διέκοπταν λυγμοὶ εἶπε στὸν ἀδελφὸ του.

Μιὰ καὶ ὁ κ. Χάρισσον ἀγόρασε τὸν Κίτσο μας ἴσως νὰ θελήσῃ ν' ἀγοράσῃ καὶ τὸν Κοκκό μας.

Καὶ τὸν δίνεις ;

Ἀφοῦ δὲν ἔχουμε ἄλλο τίποτε νὰ δώσουμε, εἶπε ὁ Φραγκίσκος, μὲ ἀναφυλλητὰ.

Κι' ἀλήθεια τίποτε ἄλλο δὲν ἀπομένε στὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ. Γι' αὐτὸ ὁ Γιάννης Καστέρας ἀφοῦ σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, παραδέχθηκε τὴν πρόταση τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἀχ ! τί δυστυχία, εἶπε ἡ κυρὰ Ποτελοῦ ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόφαση τῶν παιδιῶν, νὰ μὴ εἶμαι πλουσία ν' ἀγοράσω ἐγὼ τὸν Κοκκό. Εἶναι κρίμα νὰ πέσῃ σὲ ξένα χέρια. Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει πὺς θὰ τὸν μεταχειρίζεται ὁ κύριος Χάρισσον. Νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη μου, παρὰ νὰ ξέρω πὺς ὁ Κοκκός μου δὲν θὰ ζήσῃ καλὰ καὶ θὰ τὸν ἔχουν ἀνθρώποι πὺ δὲν θὰ ξέρουν νὰ τὸν περιποιούνται καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦν, καλλίτερα νὰ τὸν ἰδῶ νεκρὸ ἔτσι νᾶχω τὴν εὐχή τοῦ Θεοῦ.

Στὸ μεταξὺ ἤρθε κι' ὁ κύριος Περικλῆς καὶ τοῦ εἶπαν ὅσα εἶχαν γίνῃ.

Ὁ κ. Περικλῆς συμφώνησε μὲ τὰ παιδιὰ καὶ μὲ τὴν ἀπόφασί τους, ἀλλὰ βλέποντας τὴν λύπη τῆς κυρὰ Ποτελοῦ καὶ τὴν ἀπελπισία της σκέφθηκε νὰ κάνῃ κάτι.

Ὅπως κι' ἂν εἶναι, εἶπε στὸν Γιάννη, πρὶν ἀπὸ αὐριο δὲν μπορεῖτε νὰ φύγετε. Ἐχουμε λοιπὸν ὅλη τὴν ἡμέρα μπροστὰ μας καὶ ἂν δὲν σκεφθοῦμε ὡς τὸ βράδυ τίποτε καλύτερο, τότε πᾶ τί νὰ κάνουμε ! θὰ καταφύγουμε στὸν κ. Χάρισσον.

Μὰ κύριε Περικλῆ . . .

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Στὴν ἐξοχή ἐν' ἀνοιξιάτικῳ πρωτῷ

* Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

«Ο κύρ-Μέντιος μιά μέρα
Σήκωσε ψηλή παντιέρα,
Λέει πώς είν' κι' αυτός ντοτόρος,
Και πολύς γινόταν ντόρος,
Καθώς βγήκε στην πλατεία
Νά γυρέψη πελατεία.
Κεί τόν βλέπει ένα παιδάκι
Και τού λέει: «Έ, γαιδουράκι,
Όσο αν έγινες γιατρός,
Μένεις γαΐδαρος σωστός!»

Μάννα

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Ίδε Αποτελέσματα στο φύλλο 23)

ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΤΥΧΗ

«Ένα ανοιξιότικο πρωί δύο αγριο-
λούλουδα είχαν στήσει κουβέντα σ'
ένα όμορφο δάσος — «Αχ, έλεγε το
ένα, πόσο ζηλεύω αυτό το πουλί που
περνά από πάνω μας! Τί ευτυχισμέ-
νο πού θα είναι που μπορεί να πε-
τά τόσο ψηλά και να πηγαίνει όπου
θέλει!...»

Έκείνη τη στιγμή, ένας κυνηγός
που τριγυρνούσε στο δάσος είδε το
πουλί και το σημάδεψε. Το πουλί
πληγωμένο θανάσιμα έπεσε στη γη.
— «Βλέπεις απάντησε, τότε το άλ-
λο λουλούδι στον σύντροφό του, δεν
είναι καθόλου αξιοζήλευτη ή τύχη
του. Γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ να
παραπονιόμαστε για την τύχη μας
γιατί δεν ξέρουμε τί επιφυλάσσεται σ'
εκείνους που μακαρίζουμε και ζη-
λεύουμε».

Διγενή

Μεγάλη Τάξη, Γ' Βραβείο

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΚΑΙ ΧΙΟΝΙ

«Ένα περιστέρι καμάρωνε για το ά-
σπρο χρώμα του και διαλαλούσε στα
πουλιά της αλλής, ότι είχε το πιο άσπρο
και το πιο καθαρό χρώμα του κόσμου.
Την άλλη όμως μέρα ή γη σκεπά-
στηκε με χιόνι και το περιστέρι, συγ-
κρίνοντας την άσπράδα του με την ά-
σπράδα του χιονιού, βρήκε ότι το χιόνι
ήταν πιο άσπρο και καθαρό από κείνο
και κρύφτηκε ντροπισμένο στη φω-
λιά του.

«Ο μύθος δηλοί ότι όσο και αν νο-
μίζουμε ότι είμαστε τέλει και άγνοι
πάντοτε πρέπει να σκεπτόμαστε ότι
υπάρχουν και άλλοι τελειότεροι και ά-
γνότεροι από μας. Και μ' αυτούς να
προσπαθούμε να μοιάσουμε όσο το δυ-
νατόν περισσότερο!»

Μικρή Τάξη Α' Βραβείο

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ Η ΟΥΡΑ ΤΟΥ

Μιά φορά ή ούρα ενός αλόγου, πού
δεν είχε πιάσει δουλειά ακόμη επειδή
ήταν πολύ νέο, έλεγε:

«Τί ζωή είναι κι' αυτή! Νά είμαι
κολλημένη πάντα στην ίδια θέση και
να κουνιέμαι δεξιά κι' αριστερά για να
διώχνω τις μύγες. Ποιος άλλος έχει την
ίδια τύχη με μένα; Μόνο ή ούρα του
χοντροκαμωμένου βοδιού, ή ούρα του
ξαδέφρου σου τού γαιδάρου κι' εγώ».

Τό αλόγο δεν απάντησε σ' αυτά τά
λόγια. Σε λίγο καιρό, όταν είχε πιά
δυναμώσει αρκετά, μπήκε στη δουλειά.
Όταν ή ούρα είδε πόσο παιδευότανε
τό αλόγο έπαψε τά παράπονά της, γιατί
κατάλαβε πως υπάρχει και άλλη τύχη
χειρότερη από τη δική της. Έπαυσα κόμη

νη τό καλή του και ή μαγειρίσα τό
έδωσε στο γανωμάτι ή τού βάλλη κα-
νούργιο. Όταν τό έφερε πάλι, ήταν
τόσο λαμπερόν, πού όλα τά σκεύη μέσα
στο μαγειριό τό εθαύμαζαν.

—Τί ώραίο πού είσαι με τό καινούρ-
γιο φορεματάκι σου! τού είπαν, και πό-
σο ευχαριστηθήκαμε πού ήρθες πάλι
μαζί μας! Σε άναζητούσαμε τόσες ήμέ-
ρες πού βλέπαμε τό καρφί σου άδειο;

Τό τηγανάκι όμως πού τό είχε πάρει
άπάνω του, τέντωσε την ούρα του και
είπε περήφανα:

—Ναι, αλλά τώρα δεν θά μείνω άλ-
λο μαζί σας, θά με βάλουν στο μπου-
φέ με τ' άσημένια σερβίτσα τού τσα-
γιού!

—Χά, χά! γέλασαν οί κατασρόλες
και χτύπησαν τά καλάκια τους. «Επει-
δή σέ γυάλισαν νομίζεις πως έγινες
κυόλας άσημένιο; Έσένα ή δουλειά
σου δεν είναι να σερβίρης τσάι, εί-
ναι να τηγανίζης αυγά και πατατά-
κια. Αυριο θά σε ξαναδοίμε πού θά
έχη γίνει ή ράχη σου μαύρη σαν
κάρβουνο! Και σκούνησαν ή μιά
την άλλη κι' έκαναν θόρυβο.

Τότε άρχισε να χτυπά τό γουδί
για να γίνει ήσυχία και μιά μεγάλη
κατασρόλα από τό ράρι, πού ήταν
σοφή, είπε:

—Ήσυχία, παιδιά! Τό τηγανάκι
είναι μικρό και δεν ξέρει τον κόσμο.
Δεν ξέρει πως πρέπει να είναι πραγ-
ματικά άσημένιο για να μπή στο
μπουφέ και ότι καθέννας έχει τη δου-
λειά του. Κι' έπειτα, ή δική μας ή
δουλειά δεν είναι καθόλου κατώτε-
ρη από εκείνη πού κάνει τό σερβίτσο
τού τσαγιού. Γιατί εκείνο, τό μετα-
χειρίζονται μιά-δυό φορές τό χρόνο
και δεν είναι άπαράκλητο. Έγώ ξέ-
ρω πολλά σπία που δεν έχουν κα-
θόλου, ενώ κανένα δεν είναι χωρίς
κατασρόλα και χωρίς τηγάνι. Κατα-
λάβατε;

Τό τηγανάκι κατάλαβε και εκεί-
νο και τέντωσε πάλι την ούρα του, από
ευχαρίστηση αυτή τη φορά, πού ή δου-
λειά του ήταν τόσο σπουδαία. Και όταν
τό πήρε ή μαγειρίσα και τό έβαλε στη
φωτιά δεν εθύμωσε καθόλου, αλλά έ-
τσιτόρισε χαρούμενα.

«Ασπρο Κουνελάκι

Μικρή Τάξη, Γ' Βραβείο

Μικρή Τάξη, Β' Βραβείο

ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ ΚΑΙ ΛΕΦΤΑ

Είπε τό πορτοφόλι στα λεφτά:
— Δεν ξέρω πού θά χωνώσατε αν
δεν ήμουν εγώ!

Και τά λεφτά απάντησαν:
— Δεν ξέρεις τί σου γίνεται. Έμεις
σέ φτειάζαμε γι' αυτή τη δουλειά.

Αντί 'Ιράν

Μικρή Τάξη, Β' Βραβείο

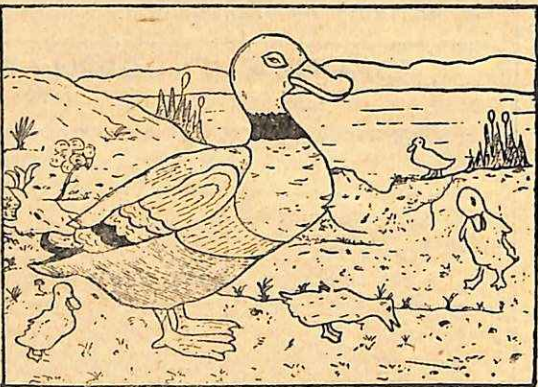
ΤΟ ΤΗΓΑΝΙ ΠΟΥ ΘΕΛΕ ΝΑ ΜΠΗ ΣΤΟ ΜΠΟΥΦΕ

Ήταν μιά φορά σέ μιά κουζίνα ένα
μικρό τηγανάκι πού είχε άρχισει να χά-

- Έχετε κότες;
- Πώς; έχουμε τρεις.
- Κάνουν αυγά;
- Πώς; κάνουνε.
- Πόσα;
- Τέσσερα—πέντε την ήμέρα.

Δοξαμένο Άκροτήρι

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Νά ή πάπια με τά παπάκια της. Πού είναι τό
κουνελάκι, τό κατσικάκι και τό γουρουνάκι;
*Αντεγράφη και άνεκρινόθη από τόν Τεμπελάκο

νά ζηλεύη όταν έβλεπε καλύτερους της.
Δεν πρέπει ποτέ να παραπονιόμαστε
για την τύχη μας. Άλλων είναι πολύ χει-
ρότερη.

Αύγη

Μικρή Τάξη, Β' Βραβείο

Τό τηγανάκι κατάλαβε και εκεί-
νο και τέντωσε πάλι την ούρα του, από
ευχαρίστηση αυτή τη φορά, πού ή δου-
λειά του ήταν τόσο σπουδαία. Και όταν
τό πήρε ή μαγειρίσα και τό έβαλε στη
φωτιά δεν εθύμωσε καθόλου, αλλά έ-
τσιτόρισε χαρούμενα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Έχετε κότες;
- Πώς; έχουμε τρεις.
- Κάνουν αυγά;
- Πώς; κάνουνε.
- Πόσα;
- Τέσσερα—πέντε την ήμέρα.

Δοξαμένο Άκροτήρι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

*Αθήναι, 42 δόδες Εuryπίδου
την 10 Μαΐου 1940

ΤΑ Διαπλάσπουλα των Πατρών, κα-
θώς σας είπα στο προηγούμενο, θά γιορ-
τάσουν τά Έξητάχρονά μου την Κυρια-
κή, 26 Μαΐου, στο θέατρο. Έκεί θά γνω-
ρίσουν και τόν κ. Παπαδόπουλο και τόν
κ. Φαίδωνα, γιατί ή Έπιτροπή τούς προ-
κάλεσε να εκπαιδευθούν στη γιορτή, κι'
αν δεν παρουσιασθή καμμία δυσκολία, θά
πάνε.

Η γραμματοπλημύρξα εξακολουθεί. Με
την ίδια συντομία θάπαντήσω και στα
ερωτήματα αυτής της εβδομάδος, αφού βά-
λω πρώτα τις τρεις απαντήσεις πού πε-
ρίσεψαν έπὶ τό προηγούμενο.

Κι' εγώ, Δούξ Έορκέζε, νομίζω πως
είναι υπερβολή να επιβάλλεται στα παι-
διά τό «έν χαρ» κόψιμο των μαλλιών,
δηλαδή σούριζα. Μιά μέτρια κόμη, πού να
λούζεται χωρίς καλλυντικά, και στόλισμα
είναι, και προφυλακτικό τού κεφαλιού, ά-
φου μάλιστα έχει καταργηθεί σχεδόν τό
καπέλλο.

Μαχαράνη, σού έστειλα 10 τετράδια και
λυσόχαρτο. Σε συχαίρω για τό βαθμό της
εξάμηνιας, αφού μάλιστα πέραςες κι' έ-
κείνην πού πέρου ήταν πρώτη. Όταν σού
στέλνουν άλλα άντ' άλλων—κάρτες π. χ.
ένω σού εζήτησες Μ. Μυστικά—νά τά έ-
πιστρέψης άπλοστάστα στους αποστολείς
χωρίς καμμία άπάντηση.

Μά κι' από τώρα, Σύλβια, νέα μου φί-
λη, έχεις μιά θέση στην καρδιά μου, κι'
εγώ είμαι για σένα ή μητέρα πού έχασες
κι' ή φίλη πού γυρεύεις. Πολύ μου άρεσε
τό γραμματάκι της γνωριμίας κι' έλπίζω
να μου γράψης συχνά.

Στοιχειωμένο Δάσος, Στραβόξυλο
και Σπίθα, μ' ευχαρίστησαν διάδοξα τό
γραμματάκι πού μου κάματε μαζί. Κι' εγώ
θά χαρῶ αν έλθετε να σας γνωρίσω. Άπ'
αυτές πού λέτε, ή Σ. κι' ή Δ. είναι πα-
λις Διαπλάσοπούλες πού άναγνώσαν τη
συνδρομή τους για τό 1940. Οί άλλες δυό
δεν γράφθηκαν ακόμη.

Ώρα! πραγματικῶς, Αλέν Άρι-
στεύειν, ή πεζοπορία αυτή πού—έκάματε
οί τρεις φίλοι—26 χιλιόμετρα σ' έξη ώρες:
—κι' έγυρίσατε κατακουρασμένοι... «Ο
«τύπος» της επιστολής σου πολύ κα-
λός — διακοπόμενα, περιθώρια, όλα—ώστε
δεν είναι άνάγκη να σού κάμω καμμία
υπόδειξη. Τόδε καριετισμός μου στη μαμ-
μά, την παλιά μου Σκλαβωμένη Ρόδο.

Πειραιώτισσα, έχω μπροστά μου πέν-
τε γραμματά σου. Σού ένέκρινα τό ψευθύ-
νυμο και σού έστειλα λυσόχαρτο, Όδηγό
και τό 13ο φυλλάδιο. Μισολυμένες Άσκη-
σεις είναι περιττό να γράφονται, λύση
 όμως μ' ένα-δυό λάθη μπορεί να θεωρηθή
όρθη, κατά την Άσκηση και κατά τή
βιβλίο. Είδα τό μεγάλο κι' ώραίο σου τα-
ξίδι, και χαίρω πολύ πού ξαναγύρισες
στον Πειραιά και... σέ μένα.

Είδα, Ταυρομάχε, τί «ήσυχα»—έπομέ-
νως ώρατα—πέραςες τό Πάσχα, και χά-
ρηκα πού γνωρίσθηκες με τόν Τάδρο από
τη Θεσσαλονίκη. Ναι, τά Διαπλάσπουλα
πού πρωτογνωρίζονται, γίνονται άμέσως
σάν παλιοί φίλοι, γιατί είναι παιδιά πού
έχουν μέσα τους «κάτι άνώτερο από τάλ-
λα» και μπορεί να συνεννοούνται μεταξύ
τους.

Ώρα! μου περιγράφεις, Άδολάφ, την
«αποθέωση» τού κ. Φαίδωνος στο Πανε-
πιστήμιο της Θεσσαλονίκης, την ήμέρα—

πού έκαμε τη διάλεξη του. και τη βαθεία
συγκίνηση πού σού προέξηνος. Άλλά γιατί
δεν τόν πλησίασες στο τέλος να σέ γνω-
ρίση κι' εκείνος; Η τόν πλησίασες, όπως
και πολλοί άλλοι, αλλά δεν είπες τόνόμα
σου; Ναι, όταν μιλήσῃ πολύ, τόν πιάνει κά-
ποτε βήχας, ό χρόνιος βήχας τού καπνι-
στή. Άλλά με λίγο νερό τόν άφήνεις...

Διάνα, σού ένέκρινα τό ψευδώνυμο πού
ήθελες και σού έστειλα τόν Όδηγό. Διά-
δασα τις ένθουσιώδεις σου έντυπώσεις από
την πρώτη βραδιά τού «Ποπολάρου», την
έπιστομή, κι' είπα στον κ. Φαίδωνα, πού
σ' εύχαριστάι πολύ, πως τά δικά σου χει-
ροκροτήματα «έδωσαν στην τελευταία αι-
θουσα». Υποθέτω πως κι' άλλα Διαπλά-
σπουλα της Θεσσαλονίκης πήγαν στις
άπογευματινές παραστάσεις και στη διά-
λεξη στο Πανεπιστήμιο πάντα όμως λίγα,
γιατί τά περισσότερα, τις ήμέρες τού Πά-
σχα, έλειπαν σέ ταξίδια κι' έξορμίες.

Έχεις δικιο, Καρδερίνα, τά ταξίδια
δεν είναι στο χέρι τού καθενός και μπο-
ρεί εξαίρετα να είναι κανένας Έλληνας
ως τό κόκκαλο, και να μην έχη έπισκε-
φθή ποτέ την Άθήνα. Έσύ ήρθες; Στην
παρασταση βέβαια τού «Ποπολάρου» θά
πήγες και περιμένω τις έντυπώσεις. Διόρ-
θωσα τό λάθος της ταινίας.

Κι' έμένα, Μαγεμένο Δοξάρι, δεν
μου άρέσουν τά φουτουριστικά, ούτε στη
ζωγραφική, ούτε στις άλλες τέχνες. Όταν
 όμως μιά νέα τεχνοτροπία είναι λογική,
μετρημένη, χωρίς υπερβολές, χωρίς εξω-
φρενισμούς, βρίσκω πως άποτελεί πρόοδο.
Ο θικός μας Πατριάρχης π. χ. είναι πιο προ-
οδευμένος από τόν Έακωδότη.

Θά προτιμούσα, Ρεπόρτερ, να μ' «έ-
νομαδάρεις» μ' ένα γράμμα την εβδομά-
δα. Θερμότερες εύχες για τά γενέθλιά
σου. Τό ύπ' αριθ. 222 Έλλιποσύμφωνον
είναι σωστό, γιατί στο ρητό αυτό μερικοί
βάζουν ακόμη μιά λεζούλα στην αρχή...
Βρίσκεις πολύ εύκολες τις φτηνές
σκήσεις; Μπα! Άλλοι τις βρίσκουν πολύ
δύσκολες. Είναι κατά τούς λόγους...

Σκυριανόπουλο (Μ1, Μ2 και Μ3)
μπορούμε να ποήμε και «είκόνες φυτού εκ
του φυσικού», όπως και ζώων», και «παι-
διών», όταν δεν είναι καμμένες από τό
ζωγράφο, αλλά φωτογραφίες. Θά ξανάρθω
κι' ή σειρά της Συλλογής σου, περίμενε.
Άγγελια χωρίς ύπογραφη δεν μπορεί να
δημοσιευθή, γιατί θά την έπαιρναν για δι-
κή μου. Τό φυλλάδιο στο φίλο σου θά τό
στέλνει κανένας άλλος. «Ποστάτσοι» λέ-
γονται ειρωνικά οί ποιητάι πού κάνουν
τούς μεγάλους χωρίς να είναι. Ο κ. Φαί-
δων σ' ευχαριστάι πολύ.

Εύελπι, θά είδες την έγκριση τού ψευ-
δωνύμου σου. Καλά έκαμες πού αποφάσι-
σες να μπής στην κίνηση από τώρα. Θάρ-
χισες από τό «μικρά και τά εύκολα» και
σιγά-σιγά θά φτάσης στα δύσκολα και στα
μεγάλα. Να μη βαρεθής μόνο και να μην
κάνης «έκλειψεις» όπως άλλοι.

Άριστοράνη, αυτό τό ψευδώνυμο σού
ένέκρινα και σού έστειλα 2 δοσμ. λυσόχαρτο
και 10 τετράδια. Ήταν βέβαια καιρός να ήρ-
θης και σ' «περιθώριο» και να μπής στην κί-
νηση, πού, καθώς κρίνω από τό πρώτο σου
γράμμα, έχεις όλα τά προσόντα για να
διακριθής. Ευχαριστώ πού θά προσπαθή-
σης να μου άγγράψης κι' άλλα παιδιά.

Άγγελιαφόρε της Ευτυχίας, ναι, ό
μπαμπάς μου έστειλε 50 δραχμές, σού
έστειλα λυσόχαρτο κι' έχω στη διάθεσή
σου δο. 41. Τί όμορφο τό γραμματάκι
σου και τί κρέμα πού δεν μου γράφεις συ-
χνότερα! Πολύ καλό όθρο σού έκαμαν
στά γενέθλιά σου—να τά έκατοστήσης!—

τό «Έλληνικό Ταξίδι», κι' είδα με πόση
ευχαρίστηση κι' ώφέλεια τό διάδασες.

Πολύ εύλογη ή άγανάκτησή σου, Μίς
Ένη, και λυπούμαι πολύ πού ένα Δια-
πλάσπουλο σεδόθηκε τόσο λίγο τόν έαυ-
τό του, ώστε να στείλῃ σ' ένα κορίτσι
τετραδίο Μ. Μυστικών με άπρεπείς άπαν-
τήσεις! Ευτυχώς τέτοια «κρούσματα» εί-
ναι σπανιότερες εξαίρεσεις. Και νά, πού
και σ' είσαι τόσο ευχαριστημένη από τις
άπλές και σεμνές άπαντήσεις των άλλων.
Έλαβα και τό νεώτερο γράμμα σου κι'
είδα τις μεγάλες χαρές σου, προπάντων
για την άπόκτηση κι' άλλου άδελφού. Νά
σου ζήση.

Ναυτάκι, είπα στον κ. Φαίδωνα πως,
καθώς λογαριάζεις, φέτος συμπληρώνουν-
ται 50 χρόνια άφότου έγγραφης την «Άδελ-
φούλα μου», τό πρώτο του βιβλίο στη δη-
μοτική, και πως αυτήν την Πεντηκονταε-
τηρίδα τη θεωρείς άνώτερη κι' από την
άλλη πού γιόρτασες. Σωστή κι' ή παρα-
τήρησή σου, πως ενώ αυτό τό βιβλίο υ-
πάρχει μισόν αιώνα, και τρεις γενεές παι-
διών τό διάδασαν με τόσο ευχαρίστηση,
τώρα μόλις οί άρμόδιοι τό πήραν έκδοση
και τόβαλαν «εξέδον δόλανος σέ έκλογές
στά Νεοελληνικά τού νέου Έξεταξίου». Θά
πώ στη Δευκή Καμέλια και στη Γα-
λανομάτα πως σ' ένθουσίασαν τά τετρά-
διά τους.

Όστε, Άρπη, δεν θά μου έγγραφες, δεν
θά θεωρούσες τόν έαυτό σου «έξιο να μου
γράφης», αν δεν άπαντούσες πρώτα στο
Πένταθλο; Αυτό θά με λυπούσε πολύ. Άλ-
λά να πού πατέρινα την προθεσμία—σά
να τό τόξερα—και τά κατάφερες σέ δυό
εβδομάδες, ενώ οί τρεις μήνες δεν σού
είχαν φτάσει κι' ήσουν τόσο άπογοητευ-
μένος... Τώρα χαίρω πολύ, προπάντων
γιατί έλπίζω να μου γράψης συχνότερα.

Σ' ευχαριστώ, Μπατίνα Σορέλλι, κα-
θώς κι' ό κ. Φαίδων. Για τό κομμάτι σου
«Ο Παλιάτσος» δεν θυμώμαι τώρα, άλλ'
αν τό έλαβα, θά τό είδες στα ληφθέντα,
και τότε είναι πιά υπό κρίση, ενώ αν
δεν τό είδες στα ληφθέντα, θά πῇ πως
δεν τό έλαβα. «Επιφανειακή» ή άγάπη
σου; Ποιος σού τό είπε και σ' έκαμε να-
νησυχήσης τόσο; Έγώ νομίζω πως, άπε-
ναντίας, είναι βαθύτατη.

Δεκτές οί λύσεις σου, Αίγλη. Για τό
ψευδώνυμό σου δεν έχεις δικιο! είναι από
τά ώραιότερα, και γι' αυτό ακόμα δεν
πρέπει να τ' αλλάξῃς. Για τό Πένταθλο μη
φοβάσαι, έλαβα πολλές άπαντήσεις και θά
γίνῃ. Τά σκίτσα τού Ραφαήλ είναι κατω-
μένα με σέπια ή σινική μελάνη, με λεπτό
πινέλο ή και με πέννα. Η Β. Χ. έχει και
ψευδώνυμο.

Σ' άλλους δεν έχω τόπο ναπαντήσω.
Στην Προσκοπία Σουσουράδα, στο Νη-
ρέα, Τάδρο, στη Θεμική Πατριώτισσα,
και πέντ' έξη άλλους πού έμειναν έξω,
θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνα-
νέεται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα.
δο. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν
ας την 30 Νοεμβρίου 1940. Όσα συνοδεύονται από
Α. άνήκουν σέ άγρία, και όσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μίρα, κ. (ΙΣ).
Καπετανόπουλο, ά (ΙΙ). Άραμς, ά. (Ι).
Ναύκληρος τού Ελληνικού, ά. (ΙΙ). Ά-
θως, ά. (+). Ντέτεκτιβ Χ. ά. (ΓΠ).
Ίουλιέττα, κ. (ΦΠ). Νεράιδα τού Για-
λού, κ. (ΑΑ). Μαργαρίτα, κ. (ΑΠ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Έθνη-
κόν Έδεώδες.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

“Ὡς σήμερον ἔλαβα καὶ τὰ ἐξῆς :
 “Ἐνα σχολεῖο», “Ὁ ταχυδρόμος»,
 “Ἀνοιξιὰτικὴ Χαρά» “Ἐνῶμες διαφόρων»,
 καὶ “Ἀπορρίψεις».

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
 τῆς : **Χιονισμένον Αἶνον** (εὐχαριστῶ πολὺ οἱ λύσεις δεκτές) **Μικρὸν Καλλιτέχνην** (βλέπω μὴ ἀπάντησέ μου στὸ 23ο φυλλάδιο αὐτὴ εἶναι πού περιμένεις ; ἡ κάρτα σου δὲν ἔχει ἡμερομηνία γιὰ νὰ καταλάβω μὴν ἔχοντες τὴν ἡμερομηνία σ’ ὅ,τι κι’ ἂν μοῦ στέλνεις.) **Ποιτὶς - Πατρις** (γιὰ τὴν ὥραλα πασχάλιν κάρτα εὐχαριστῶ πολὺ.) **Ρόμπερ Τεύλορ** (εὐχαριστῶ, ἀλλὰ ἡ φωτογραφία δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ δημοσίευση—πολὺ σκούρα.) **Μορφέα** (περιμένω.) **Κάσιον** (Τὸ ξανάστειλα. στὸ γραφεῖο μου ποτὲ δὲν γίνεται λάθος· ὅταν δὲν λαβαίνετε φυλλάδιο, χάνεται στὸ ταχυδρομεῖο.) **Δωδωναῖον** (τὸ ἔλαβα, περιμένω...φυλλάδιο, λυσόχαρτο καὶ 5 τετράδια ἔστειλα.) **Γεώργιον Καρτάλον** (τὰ πόδια τοῦ στρατιώτῃ δχι τόσο καλὰ σχεδιασμένα, καὶ τὸ τουφέκι του δυσανάλογο· στείλε μου τίποτ’ ἄλλο.) **Κροκέτην** (αὐτὸ θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν· περᾶσαν τὸν **Π. Π.** στὸ ἐξοπάθωμα σου κι’ εὐχαριστῶ πολὺ. “Ἔστειλα Ὀδηγὸ καὶ λυσόχαρτο·) **Χριστιανὴν Καλαβρέζου** (τὶ ὥρα τοῦ γράμμα σου γιὰ τὸ Πάσχα! ἂν εἶχα τόπο θὰ τὸ δημοσίευσά ὅλο, ἀφοῦ μάλιστα χαιρετᾷς κι’ εὐχέσαι τὰ Διαπλάσ-πουλά.) **Μυρανοπούλου, Καλλιρρόην** καὶ **Ἰωάννην Ἀρ. Βενιαρέλλη, Πολι-κὴν Ἀρκτον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαΐου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
 Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Ἰουλίου.

293. Δεξιόγραφος

Τῆς Σπάρτης βασιλέας
 Μὲ ἄρθρο θηλυκὸ,
 Κατόπι τοῦ ἂν τραβήξῃ
 Ὀλάκερο λαό,
 Στὸν ἴδιον θρόνον μένει—
 Δὲν εἶναι φυσικὸ ;

Μαρία Συγκλητικὴ

294. Συλλαβόγραφος

Δυὸ νότες στὴ σειρὰ
 Καὶ μέλος τοῦ προσώπου,
 Μᾶς κάνουν ἄνευ κόπου,
 Κάποιον πού μιά φορὰ
 Τυράννησε σκληρὰ.

Μαρία Συγκλητικὴ

295. Στοιχειοτονόγραφος

Σὲ κριτὴ τοῦ Ἀδῆ γράμμα
 Πρόσθεσα ἔτσι γιὰ χαρὰ μου,
 Καὶ τοῦ ἀνέβασα τὸν τόνο·

Κι’ εἶδα τότε—νᾶναι θάμμα ;—
 Δυστυχῇ γιὰ τοῦ Πριάμου
 Πού θὰ τέλειωσε μὲ φόνο.

Ἄγις

296. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 2 7 8 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 2 1 7 4 1 = Δοχεῖον.
 3 2 1 7 2 6 2 1 = Προσωπιδιοφόρος.
 4 6 5 6 4 1 = Ὥρα πρωινή.
 5 2 1 4 1 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 6 2 7 8 = Ποτόν.
 7 2 1 4 1 = Ἀλλῇ νῆσος.
 8 6 2 = Θεά.

Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

297. Ἀναγραμματισμός

Στὸ στόμα τῶν μᾶλλον πολλὰ,
 Ἄν κατὰ τύχη ὅμως σοῦ σπάσῃ
 Καὶ δὲν τὸ φτιάξῃς πάλι καλά,
 Σὲ κάθε πόρτα θὰ τῶν βῆσι.
 Ἄγις

298. Τράπεζα

*** * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

ποιητής, νομοθέτης, καὶ πού λάμπει,
 πρωτεύουσα βαλκανικὴ· διαγωνίως, πό-
 λις τῆς Πελοποννήσου καὶ ποταμὸς τῆς
 Ἰταλίας.

Ριχάρδος Λεοντόκαρδος (Ὁ Ἀνώνυμος)

299. Ἐπιγραφή

Ο Ν Ο Ν Υ
 Σ Κ Τ Λ Ο
 Ω Υ Ε Α Σ
 Σ Ρ Ι Ο Ν

Συριανὸς

300. Μεσοστοιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζη-
 τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον
 ρήτορα :

1, Πέρσης ποιητής 2, Μεγάλῃ θεά·
 3, Θεὸς οὐλύμπιος 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
 5, Ἀργοναυτὴς 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
 7, Μοῦσα 8, Ἀθηναῖος στρατηγός 9,
 Ζῶον φορτηγόν 10, Πόλις τοῦ Πόντου.

Συριανὸς

301. Ἐλιποσύμφωνον

ιηα—ιηα

Ἄγις

302. Γεῖφος

τί ; Χρόνου φρέιδου
 Γνοὺς πράττε
 Ἔριν μῖσει
 να να
 να να
 να να
 να να
 Ἄγις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 10

105. Ἰκόνιον (εἰκὼν, ἰόν).—106. Νή-
 πιον (νῆ, πῖ, ὄν).—107. Ἀρμα-ἄρπα-
 Ἄρτα.—108. Γάτος· Τάγος.—109.

Λ Α Ρ Ι Σ Σ Α 110. ΟΚΤΑΒΙΟΣ (Κά-
 Α Ω Ο Ρ σος, Τίτος, ἄββας, Βα-
 Ρ Ω Μ Υ Λ Ο Σ ταβία, Ἰσαάκιος, Σάβ-
 Ι Υ Ο Ι βα).—111—115. Διὰ
 Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν τοῦ Π : **κροσὴ, ἔπος,**
 Σ Ο Ω Ο **Πάρος, κήπος, ἄρπα.**
 Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η 116. Τ - ΣΙΝΝ - ΤΜΝ

= Τὸ σπάνιον τίμιον
 (Τάμεσις, Στράβων, Πρίαιμος, Νόμισμα,
 Ναπολέων, Τρίπολις, Μάιος, Νηνεμία).
 117. Ὅσο καὶ νὰ προσπαθῆσῃς—ἀμετά-
 βλητὴ ἢ φύσις (ὥς ὁ κενὰ πρὸς, παθ
 εἰς εἰς, ἀμετάβλητη ὑφ’ ἧς εἰς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ’ — 303]

Διαπλάσπουλα—ες, ἀνταλλάσσω Μ. Μυ-
 στικὸν Ἄν δέχου, στείλτε πρώτοι.
 Διοῖς : Δ]βα Ἰαμὴν Ἑνογαλᾶ, Δελη-
 γεώργη 123, Πειραιᾶ. **Γαζία**

[Μ’ — 304]

Τὶς δέχου, ἀντιπροσωπεῖαν μας; Δια-
 πλάσπουλα—ες, Ἄσπυλλης Σικίης·
 Ρεζεντά, Βοναπάρτη, Τρελλοπαρέα, Κα-
 πεταναῖοι, ἀπαντήσατε στήν (Μ — 134). πα-
 ρατεῖνεται ἐκτὸς 30 Μαΐου.

«Διαπλάσις Αὐτοκρατορία»

Τόποις Σερβιδῶν

[Μ’ — 305]

Πρωτοπαλινόντας στὸν Διαπλάσσο, χαίρετ’ ὅλα τὰ Διαπλάσπουλα.

Στοιχειωμένος Ζέφυρος
 Μέλος «Ἀσπυλλῆων Σικίης»

[Μ’ — 306]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ δλους—ες.
 Γελαστὴ Ἀντιπλοῖαρχε, Ἀττὴ Ἰράμ,
 Σκυριανόπουλο, Κορφατοπούλα, ἔνα τε-
 τραδιάκι σας θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ πολὺ.
 Διεύθυνσις : (Μ—157).

Στοιχειωμένος Ζέφυρος

[Μ’ — 307]

Δὲν μὲ μέλει κάθε ἀποκάλυψις.

Τιτάν

[Μ’ — 308]

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ πού θὰ μετᾶσθουν
 ὅλοι. «Τὸ ὀραϊότερο ψευδώνυμο
 τοῦ 1940. Βραβεῖα : 6 ἐκλεκτὰ (τὰ 3
 ἐκλογέων). Συμμετοχὴ : 33ραχμος. Σὲ
 κάθε ψηφοδέλτιο 5 ψευδώνυμα. Περιμένω
 ἀπὸ δλους—ες στὴ Δ)θυνοση : Φ. Μπαρλᾶν,
 Β. Βουλγαροκτόνου 40α, Ἀθῆνα. Σπεύ-
 σατε ὅλοι ! Προθεσμία : 30 Ἰουνίου.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[Μ’ — 309]

ΤΑΓΡΟΜΑΧΕ, ἡ προσωπικὴ μας γνωρι-
 μία μὲ γέμισε χαρὰ. **Τσάρος**

[Μ’ — 310]

«Κατάσκοποι», ἄλλοι τὰ κόλπα !
 «Ζητοῦμεν διὰ τεστάρτην φωνὴν συνάν-
 τησιν πρὸς διαλύσιν κάθε ὁποφίας. Ἐξα-
 κολουθοῦμεν διαφθερόντες «συκοφαντίαν».

«ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[Μ’ — 311]

Προσοχή !.. Προσλαμβάνεται μέλος ἡ
 ΠΙΔΕΑΝΑ στήν : «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[Μ’ — 312]

Ἐάνθως Ἰππότης—Γ. Πομόνης, Ἀνταπο-
 δίδω δι’ Ἀνώνυμη Διαπλάσσοπούλα !
 Ἐκπληξίς ; **Γελαστὸς Ἀντιπλοῖαρχος**

[Μ’ — 313]

Νηρέα-Μορφέα, χρόνια πολλά. Εὐχαρι-
 στῶ γιὰ τὸν ἔπαινο καὶ εὐχάς.

Ἀλκης Μύρας

[Μ’ — 314]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια
 μὲ δλους—ες. Γράφατε πρώτοι, Χριστό-
 φορον Μούντριχαν, Τραπεζούντου 7, Καλ-
 κίδα. **Ναυτάκι**, δὲν ἔχεις ἀδερφὸ Τάκη,
 δικηγόρο ; **Ἀριστοφάνης**

[Μ’ — 315]

Ἐθνικὸν Ἰδεώδες, εἰς ἰδίον τὰ ἀλλότρια...
 Ὅσο γιὰ τὴν **Βικτώρια** ρώτης τὸν
 Τσάρο. **ΑἰΓΑΙΟΠΕΛΑΓΙΤΗΣ**

[Μ’ — 316]

Ἰδρύεται Σύλλογος ΛΟΓΧΟΦΟΡΩΝ : **Πρόε-**
δρος Τιτάν, **Γραμματεὺς** Τίτος Βούγας,
Ταμίας Ἰουλιέττα, **Μέλος** Ντένκετβ Χ.
Σκοπὸς : ΕΞΕΠΛΩΘΕΝ, Ἀποκαλύψεις,
 Διαγωνισμοί.

[Μ’ — 317]

Πρωτοπαλινόντας στὸ Διαπλάσιον σα-
 λονάκι σὲ χαίρετ’ ὅλα. Ἀλληλογραφῶ
 μὲ δλους—ες. Γράφατε : Χριστὶνα Καπρίνη,
 Ρωμανοῦ 27, Καβάλλα. **Γιολόρια**

[Μ’ — 318]

Πτὴν ἀγαπημένην μου **Ποιτὶν-Πατρι-**
δα, στέλνω πολλὰς εὐχὰς γιὰ τὰ γε-
 νέθλιά της. **ΜΠΟΥΛΥ**

[Μ’ — 319]

Προσοκίνα, μὲ τὰ ἴδια φιλικὰ αἰσθη-
 ματα ἀνταποδίδω τὸ θερμὸ χαιρετισμὸν.
Αἰὲν Ἀριστεύειν

[Μ’ — 320]

Ναπολιτάνα, πολὺ σωστὰ ὅσα φαντά-
 σθηκαὶ καὶ ἔμαθες. **Διὰν συγκινητι-**
κὸ τὸ ἐνδιαφέρον σου. **Μαγεμένο Δοξάρι**,
 δυστυχῶς ἔπαυσα νὰ γράφω Μ. Μυστικὰ.
 Λυπᾶμαι. **ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ**